יום ד', ח' בסיון תשס"ה (15 ביוני)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

"דע מאין באת...": בסקירה החודשית של עשורי השנים במאה ה- 20, הגענו היום, **ח' בסיון**, לשנות ה- **80**:

עשור סוער – כך אפשר לכנות את שנות ה- 80, והמדובר בכל התחומים כמעט. מבחינה פוליטית-פנימית נוצר בשנות ה- 80 דפוס שלא היה ידוע במדינת ישראל בעשורים הקודמים: תיקו בין 2 הגושים הגדולים, הליכוד והמערך (לאחר פרישת מפ"ם ב- 1984: העבודה). תחילה היתה לגוש הימין עדיפות, אם כי קטנה, אך התיקו הפוליטי בבחירות 1984 יצר מצב שאילץ את 2 המפלגות הגדולות לשתף פעולה ביניהן ולהקים ממשלת אחדות לאומית. התיקו התבטא גם בראשות הממשלה, ותפקיד זה מילאו – ברוטציה – ראשי העבודה והליכוד. ב- 1983 הסתלק מן המפה הפוליטית מנחם בגין – ראש הממשלה מאז המהפך הפוליטי ב- 1977. בגין פרש מרצונו, בלי להסביר את מניעיו. היו שהסבירו זאת בתחושתו הקשה עקב האבידות הרבות במלחמת לבנון, שאותה יזם באמצע 1982 ושלא הגיעה לסיומה כפי שתוכנן. הוא הסתגר בביתו עד שנפטר ב- 1992.

ממשלת האחדות הלאומית הראשונה החזיקה מעמד עד בחירות 1988. בעקבותיהן, הוקמה ממשלת אחדות חדשה, הפעם ללא רוטציה בראשות הממשלה. שתי הממשלות, ובעיקר השניה, ידעו מתחים ומשברים. שולליהן הצביעו על כך שהתיקו גורם לשיתוק פוליטי; מחייביהן אמרו שזה הרע במיעוטו, ושאת הצירוף האנומלי הזה קבע הציבור בהצבעתו. נושא מרכזי שחצה את המערכת הפוליטית היה מציאת פתרון לסכסוך באזורנו. מפלגת העבודה, בראשות שמעון פרס, משכה לקיום וועידה בין-לאומית ולמציאת פתרון פשרה עם ירדן; הליכוד, בראשות יצחק שמיר, התנגד לכך בתקיפות וטען שוועידה בין-לאומית תכפה על ישראל הסכמים שיהיו "בכייה לדורות".

מבחינה מדינית-חיצונית, היו היחסים עם ארה"ב טובים למדי על אף מספר משברים. האמריקנים לחצו על ישראל לרכך את עמדותיה, במיוחד כלפי ה'פלסטינים'. היחסים עם ברה"מ הופשרו, ככל שהתחזקו השינויים והתגבר תהליך התפוררותה של המעצמה הקומוניסטית. כן הדבר לגבי מדינות מזרח אירופה. שיפור רציני היה גם בקשרי ישראל עם מדינות רבות באפריקה. לעומת זאת, המשיכו מדינות השוק המשותף לבקר את ישראל בשל המשך שליטתה בשטחים, והאו"ם התמיד בקבלת החלטות אנטי-ישראליות.

המחצית הראשונה של העשור עמדה בסימן מלחמת לבנון. עקב התגברות התקפותיהם של אירגוני המחבלים ה'פלסטינים' מלבנון, החליטה ממשלת ישראל, בראשות מנחם בגין ובעידודו הנמרץ של שר הבטחון אריאל שרון, להנחית מכה צבאית על תשתית המחבלים בכל חלקה הדרומי של לבנון. פלישת צה"ל לדרום לבנון (מבצע "שלום הגליל" ובקיצור של"ג) ביוני 1982, זכתה תחילה לתמיכה רחבה בציבור הישראלי, אלא שזו החלה להצטמצם כשהתברר כי מגמת שרון-בגין היא להגיע ל"סדר חדש בלבנון" תוך כדי הפגיעה במחבלים. כוחות צה"ל הגיעו תוך זמן קצר

בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום ד', **ח' בסיון** תשס"ה (**15** ביוני)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

לפרברי ביירות ועד מהרה שקעו ב"בוץ הלבנוני". מספר האבידות גדל, והדבר גרם לתחושות קשות בישראל...

{ההשלמה, בע"ה, מחר...} [ספר המאה]

"כי לא יטוש ה' עמו, ונחלתו לא יעזוב." [תהלים צ"ד 14]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **רביעי**

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל